

markedet. Så mindst en halv million mennesker ville gerne have et arbejde i dag. Dér erklærede skatteministeren i sin fremsættelsestale, at vi nu har fuld beskæftigelse, og at det hele er lykkedes så ganske flot. Det synes jeg ærlig talt er en uforskamthed over for de mennesker.

Så er der spørgsmålet om opsparingen, og det har været diskuteret meget i dag, hvad der nu sker. Der er ingen tvivl hos Fremskridtspartiet: Opsparingen vil falde; folk har ganske enkelt ikke penge til at spare op. I det mindste vil der ske det, at der i de kommende par skatteår vil ske et dyk i opsparingen. Folk er nødt til at afvente og se, hvordan deres økonomi ser ud. Og det er der jo ingen der kan regne ud. Aviserne har forsøgt med nogle regneeksempler at vejlede befolkningen, og Skatteministeriet har forsøgt med nogle tænkte regneeksempler at vejlede folk, men de almindelige lønmodtagere, hvad enten det så er en smed, der er i arbejde, eller en elektriker, der nu bliver arbejdsløs, ja, de er nødt til at søge professionel bistand. De er nødt til at betale tusindvis af kroner til autoriserede revisorer bare for at regne ud, om deres privatøkonomi hænger sammen.

Det er ganske enkelt urimeligt, og derfor burde regeringen have haft som et minimum af ambition for alle disse skatteforslag, at det blev nemmere at være skatteyder, så man selv var i stand til at overskue sin privatøkonomiske situation. Det er man ikke. Der kommer en masse overgangsordninger osv., som ingen mennesker i deres privatøkonomi kan gennemskue.

Derfor må Fremskridtspartiet sige om samtlige de lovforslag, der ligger, at medmindre der sker markante forbedringer i lovforslagenes tekst, indstiller vi dem til forkastelse.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det er jo ikke den hele pinsepakke, vi har til første behandling i første omgang. Vi har flere runder, så jeg vil prøve at holde mig til lovforslag nr. L 92-96 og L 110 og samle det i fire hovedpunkter.

For det første mener vi i Kristeligt Folkeparti, at der er behov for et indgreb. Det private forbrug er for stort, og det offentlige forbrug er samlet set også for stort. Det ændrer ikke på, at der er brug for en øget indsats på specielle områder, men det samlede offentlige forbrug er også for højt. Så dette, at regeringen spiller ud med en begrænsning af det private forbrug, er rigtigt, men det må så følges op af et indgreb over for det offentlige forbrug. Dér er to områ-

der. Nu når regeringen skal forhandle med kommuner og amter, må regeringen virkelig være sparsommelig, og når regeringen kommer med sin nye finanslov, må det være en finanslov, der giver udtryk for en stram offentlig styring af udgiftspolitikken.

Mit andet punkt er personskattedelen, som vi har i lovforslag nr. L 92. Her lægger regeringen op til, at man sænker bundskatten; det vil koste godt 10 mia. kr. Og man løfter bundgrænsen for mellemskatten; det vil koste ca. 5 mia. kr. Her sker en betydelig udgiftsforøgelse, og de penge tager man så på forskellige andre områder. Hvor man tager dem, vil jeg bl.a. komme ind på i et senere indlæg.

Mellemskatten ved vi sætter ind netop dér, hvor dagpengemaksimum ligger. Det vil sige, at går man fra dagpengemaksimum og i arbejde, bliver man ramt af en 6 pct.-skat. Derfor er det meget velmotiveret at løfte bundgrænsen for mellemskatten.

Spørgsmålet er, om regeringen løfter højt nok. Jeg står her med en pressemeddelelse, hvor Dansk Metals formand, Max Bæhring, siger det sådan: »Jeg er skuffet over, at regeringen på gammelsocialdemokratisk manér vil løse problemerne ved at forhøje skatten for mennesker i arbejde.« Det er en generel kommentar sagt af Max Bæhring. Der kigger man jo en ekstra gang, og så ser man på det, regeringen har lagt frem, og så kommer spørgsmålet: Har regeringen brugt de 15 mia. kr. klogt nok for at lette skatten på arbejde og få flere ledige hænder i arbejde?

Det er vi ikke så sikre på. Det er noget, vi i Kristeligt Folkeparti vil have undersøgt nøjere. Vi vil stille spørgsmålet: Hvad koster det helt at fjerne mellemskatten? Det er det ene. Men vi vil også gerne se på bruttoskatten. Kunne det være et målrettet instrument, hvis vi indførte samme bundgrænse for bruttoskatten, som vi kender for den almindelige personskat, altså et bundfradrag på de her godt 31.000 kr.? Det er klart, at det ville have en rigtig social profil; det ville være klart familievenligt med overførselsret, men ville det også være det bedste instrument og tilskynde flere til at gå i arbejde?

Regeringen bruger 15 mia. kr. Er de brugt klogest? Det er noget af det, vi vil have foretaget beregninger på under de kommende forhandlinger. Vores udspil har været bundfradraget på 31.000 kr., og så løfter vi mellemskatten så langt, som vi kan skaffe finansiering til, og